

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta

Complectens Tertiam Partem Summæ Theologiæ. Cum Commentariis
Reuerendiss. D. Thomæ de Vio Caietani Cardinalis S. Sixti, Et Opvscvlis
Eivsdem In tres Tomos distinctis

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

6. Vtrum natura humana fuerit vnita verbo accidentaliter.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72797](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72797)

Sed affirmationem hanc esse falsam non solum manifestatur ex antecedentibus, quia scilicet unio velletur ad Sortem, non est in per se, quia alia est hypostasis vestis, & alia hypostasis Sortis vestis: sed etiam quia talis unio ut terminatur ad Sortem, est factum esse accidentale, quoniam non ponit in Sorte nisi esse vestitum, quod constat esse de genere accidentis. Natura autem humana, sic est coniuncta verbo Dei, ut conferat verbo Dei esse substantialem, quoniam confert illi esse hominem: constat autem quod esse hominem est in genere substantialem, & non in genere accidentis: filius siquidem Dei sic homo factus est, ut verissime sit homo. Unde fingendo, quod vestis sit nomen substantialem, pro claritate doctrinae, coniunctio vestis ad personam vestitam est esse accidentale: quia non confert vestis personam quod sit vestis, sed quod sit vestita: sed humana natura coniungitur personae diuinae secundum esse substantialem: quia confert verbo Dei, quod sit homo, secundum rei veritatem simpliciter & non in intellectu aut imaginatione aut representatione, aut secundum quid. Et hoc est quod Augustinus in quarto contra Gen. c. 49. in solutione utriusque obiectionis explicat: hoc est quod extra de her. in c. cum Christus. Alexander tertius explicat, ubi sub anathemate inhibens, ne quis audeat dicere, quod Christus, secundum quod homo, non est aliquid, quia est verus homo, contra eos loquitur qui dicebant quod Christus secundum quod homo, non est aliquid, sed ad aliquid seu aliqualem: hoc enim sequitur ad omnes ponentes unionem naturam humanam ad hypostasis filii Dei esse accidentalem. Nam secundum huiusmodi positiones, sicut Sortem esse vestitum, aut esse magnum, aut honorabilem, & super alios, non est Sortem esse aliquid, sed ad aliquid, aut aliqualem, & cetera filium Dei esse hominem, non esse esse aliquid, sed ad aliquid aut aliqualem, & cetera. Unde Auctor optime in hoc articulo induxit decretalem illam ad probandam unionem humanam naturam ad Verbum esse substantialem. Et Scotus in ultima q. 6. dist. 3. tenet quod per istam decretalem condemnata est tertia opinio illa a Magistro sententia recitata, scilicet quod humana natura unita est Verbo ut habitus, per hanc manifestans quod ly aliquid sumitur in dicta Decretali ut distinguitur contra ad aliquid, aliqualem, aliquantum, & reliqua accidentium genera. Quia solum convenire Christo secundum quod homo, dicebat positio illa, & quaecumque alia ponens unionem istam accidentalem.

¶ Aduerte secundum propter exemplum quod in littera datur, de unionem animae ad corpus, quod dicitur unionem Verbi & naturam humanam maxime similem esse unionem substantiae & accidentis, sublato hoc, quod substantia informatur per accidens sicut potentia per actum, aberrant isti valde, quoniam sublata informatione non remanet inter substantiam & accidens nisi unio accidentalis, ut patet ex hoc quod de facto sunt ibi duo, primum, quod substantia iungitur accidenti substantiando illud, secundum quod informatur per illud. Constat autem quod de facto nec ratione neutrius inter accidens, & substantiam est coniunctio substantialis, sed solum accidentalis: ergo si tollatur secundum.

* Art. 1. huius quast.

* li. 9. ort. 5. dei c. 15. post medium.

¶ 3. Præ. Quicquid non pertinet ad naturam seu essentiam alicuius rei, est accidens eius, quia omne quod est, aut est substantia, aut accidens: sed humana natura non pertinet ad essentiam, vel naturam diuinam filii Dei: quia non est facta unio in natura, ut supra dictum est. Ergo oportet quod natura humana accidentaliter filio Dei aduenierit.

¶ 4. Præ. Instrumentum accidentaliter aduenit: sed humana natura in Christo fuit diuinitatis instrumentum. Dicit enim Damascus. * in tertio libro, quod caro Christi instrumentum diuinitatis existit. Ergo uidetur, quod humana natura fuerit filio Dei unita accidentaliter.

SE D C O N T R A est, quod illud, quod accidentaliter predicatur, non predicat quid, sed quantum vel quale, vel aliquo alio modo se habens. Si ergo humana natura accidentaliter adueniret, cum dicitur, Christus est homo, non predicaretur quid: sed quale, aut quantum, aut aliquo alio modo se habens, quod est contra decretalem Ale. Papae dicentis, Cum Christus sit perfectus Deus & perfectus homo, quatenus merito audent quidam dicere, quod Christus secundum quod est homo, non est quid?

R E S P O N S. Dicendum, quod ad huius questionis euidentiam scien-

informatio, non nisi accidentalis unio remanet. Non ergo similem exemplum hoc, sed abstrahes ab unione substantiali inter verbum & naturam humanam. Quod autem quidam dicunt, huic unioni maxime similem esse infusionem, eo quod ramus infusus cum ramo naturali arboris unitur in unitatem suppositi, quia eadem utriusque rami arbor est, & non unitur ei in unitatem naturam, quando ramus infusus alterius naturae est (nec obstat quod infusio fiat per contrarium, seu continuationem, quoniam quod facit in corporibus sitis, hoc facit in spiritualibus ordo secundum Augustinum, conuenit autem haec similitudo doctrinae sacrae Scripturae a poco quinto, uicileo de tribu Iuda radix David, & decimo secundo, ego radix Dauid, per haec enim patet filium Dei se habere ad Dauid, hoc est ad naturam suam ex Dauid, ut radix) hoc inquam magis ad metaphoricam, quam ad propriam theologiam spectat. nam falsum est quod ramus naturalis, & ramus infusus sint unum in uno supposito secundum veritatem. Quod ex 5. Meta. patet, cum dicitur, quod quaecumque sunt unum numero, sunt unum specie, quamuis non e contra: constat autem ad sensum, quod ramus infusus & ramus naturalis distinguuntur specie, ut patet ex fructibus, sunt igitur distincti numero in genere substantiae, quod est distingui suppositaliter secundum ueritatem: quauis secundum apparentiam unum appareat suppositum arboris, habet enim se arbor suscipiens infusionem quae terra, alimentum ex se praestans ramo infusito: quod inter ramum infusum & plantatum differentia consistit in primo alimento. Nam ramus plantatus in terra inde primum habet alimentum impurum, & digerit illud: ramus uero infusus ex arbore habet primum alimentum iam depuratum in trunco arboris habile ad sui nutritionem, augmentationem & fructificationem. Unde ramus infusus ponit quasi radices in arbore, unde nutritur, sicut plantatus ponit radices in terra unde alitur, & propter ea non cuiuscumque naturae ramus potest cuiuslibet arbori inseri, sed oportet proportionem esse inter alimentum decoctum pro arbore, & alimentum rami talis naturae. At si quisquam dixerit maximam positam esse similitudinem infusionis ad incarnationem, quando ramus infusus est eiusdem speciei cum trunco, quia tunc sit unum suppositum utriusque, quia continuatur ramus infusus arbori, aduertat haec dicens, quod iam exit ab unione infusionis, quatenus infusio est: quoniam infusio ad ramos alterius speciei extenditur, & declinat ad infusionem talem, scilicet per unitatem conunitatis. Quod, formaliter loquendo, nihil aliud est dicere, quam dicere, unitatem aduenientis partis alicui totum continuo, maxime esse similem unioni incarnationis: quod est ridiculum. Reueratur ergo antiquos doctores, & dicat cum Auctore in quarto contra Gent. c. 41. nihil in omnibus creatis inueniri huic unioni tam simile, sicut est unio animae intellectus ad corpus: quod etiam hic confirmatur, dum similitudo ista afferretur, & explatur, ubi aduertit, quod similitudo ista quantum ad unum non tenet, quantum scilicet ad hoc, quod anima unitur corpori, ut forma materiae, ac per hoc ut pars compartii unius humanae naturae

dum est, quod circa mysterium unionis duarum naturarum in Christo, duplex haeresis insurrexit. Vna quidem confundentium naturas: sicut Euthicetis & Dioscori, qui posuerunt quod ex duabus naturis est constituta una natura, ita quod contentur Christum esse ex duabus naturis, quasi si ante unionem distinctis: non autem in duabus naturis, quasi post unionem naturarum distinctione cessante.

Alia uero fuit haeresis Nestorii & Theodori mosuesteni, separantium personas: posuerunt enim aliam esse personam filii Dei, & filii hominis. Quas dicebant sibiuicem esse unitas, primo quidem secundum inhabitacionem, in quantum scilicet uerbum Dei habitauit in illo homine sicut in templo. Secundo per unitatem affectus, in quantum scilicet uoluntas illius hominis est semper conformis uoluntati uerbi Dei. Tertio secundum operationem, prout scilicet dicebant hominem illum esse uerbi Dei instrumentum. Quarto secundum dignitatem honoris, prout omnis honor, qui exhibetur filio Dei, coexistit filio hominis propter coniunctionem ad filium Dei. Quinto secundum aequiuocationem, id est communicationem nominum, prout scilicet dicimus illum hominem esse Deum

stantiae, quod est distingui suppositaliter secundum ueritatem: quauis secundum apparentiam unum appareat suppositum arboris, habet enim se arbor suscipiens infusionem quae terra, alimentum ex se praestans ramo infusito: quod inter ramum infusum & plantatum differentia consistit in primo alimento. Nam ramus plantatus in terra inde primum habet alimentum impurum, & digerit illud: ramus uero infusus ex arbore habet primum alimentum iam depuratum in trunco arboris habile ad sui nutritionem, augmentationem & fructificationem. Unde ramus infusus ponit quasi radices in arbore, unde nutritur, sicut plantatus ponit radices in terra unde alitur, & propter ea non cuiuscumque naturae ramus potest cuiuslibet arbori inseri, sed oportet proportionem esse inter alimentum decoctum pro arbore, & alimentum rami talis naturae. At si quisquam dixerit maximam positam esse similitudinem infusionis ad incarnationem, quando ramus infusus est eiusdem speciei cum trunco, quia tunc sit unum suppositum utriusque, quia continuatur ramus infusus arbori, aduertat haec dicens, quod iam exit ab unione infusionis, quatenus infusio est: quoniam infusio ad ramos alterius speciei extenditur, & declinat ad infusionem talem, scilicet per unitatem conunitatis. Quod, formaliter loquendo, nihil aliud est dicere, quam dicere, unitatem aduenientis partis alicui totum continuo, maxime esse similem unioni incarnationis: quod est ridiculum. Reueratur ergo antiquos doctores, & dicat cum Auctore in quarto contra Gent. c. 41. nihil in omnibus creatis inueniri huic unioni tam simile, sicut est unio animae intellectus ad corpus: quod etiam hic confirmatur, dum similitudo ista afferretur, & explatur, ubi aduertit, quod similitudo ista quantum ad unum non tenet, quantum scilicet ad hoc, quod anima unitur corpori, ut forma materiae, ac per hoc ut pars compartii unius humanae naturae

ex eis composita, ut tam hic quam ibi expresse dicitur sub altis tamen verbis. sed tenet quantum ad hoc, quod anima vnitur corpori vt instrumento coniuncto, vt ibi dicitur: vel, & in idē redit, quantum ad hoc, quod corpus assumitur a dēse propriū animae prout est persona seu subsistentis. Et de vnione quide

& filiū Dei. Manifestum est autē istos omnes modos accidentalē vnionem importare. Quidā autem posteriores magistri, putantes se has hēreses declinare, in eas per ignorantiam inciderunt. Quidam n. eorum concesserunt vnam Christi personam: sed posuerūt duas hypostasēs siue duō supposita, dicentes hominē quendam compositum ex corpore, & animā a principio suae conceptionis esse assumptum a Dei verbo. Et hęc est prima opinio quam Magister ponit in 6. distinct. tercij lib. sententiarum. Alij uerō uolentes seruare vnitatem personae posuerunt Christi animam non esse corpori unitam: sed hęc duo separata ab inuicem, esse unita uerbo accidentaliter, ut si non crederet numerus personarum. Et hęc est tertia opinio, quam magister ibidem ponit. Vtraque autem Nestorij. Prima quidem: quia idem est ponere duas hypostasēs, vel duō supposita Christo, quod ponere duas personas, ut supra dictū est. Et si fiat in nomine personae, consideranda est, quod ē Nestorius utebatur vnitatem personae propter unitatē dignitatis & honoris. Vnde etiam sexta Synodus definit anathema eum. * qui dicit unam personam sū dignitatem & honorem & adorationē, sicut Theodorus & Nestorius insipientes cōscripserunt. Alia uerō opinio incidit in errorem Nestorij, quātū ad hoc, quod posuit unionē accidentalem: nō enim differt dicere, quōd uerbum Dei unitū est homini Christo sū in habitationem, sicut in templo suo (sicut dicebat Nestorius) & dicere quōd unitum fuit uerbum Dei homini sū inductionem, sicut uestimento: sicut dicit tertia opinio, quae ē peius dicit aliqd, q̄ Nestorius, scilicet quōd anima & corpus nō sunt vnita. Fides autē catholica mediū inter praedictas positiones tenens, nō dicit unionē factā Dei & hominis secundū essentia uel naturam, neq; etiam secundum accidens: sed medio modo secundum subsistentiam seu hypo-

hoc subsistere. Verbi est subsistere humana natura: ille, n. homo qui uocatur Iesus Christus, uere est subsistens, & non alia subsistentia quam increata & aeterna subsistentia filij Dei, & non trahit ad esse suum, ut est natura, hoc est ut conferat naturā deitatis. non n. humana natura in Christo ad naturam deitatis transit aut aliquam aliam naturam ex illa acquisiuit, sicut corpus ex vnione ad esse animae ut est naturae nouae ex illa naturam ac specie acquirat. Et hęc non solum pro exēpli similitudine, sed pro expositione responsionis ad sū sufficientiam pro nunc. In responsione ad tertium caute & p̄spicaciter consideranda, quod proprie seu propriissime loquēdo, vniri alicui in hypostasi, communis est, quā vniri illi secundum hypostasim. nam quicquid perinet ad hypostasim, esse substantiale siue accidentale sit, vniri in hypostasi seu persona, ut in art. 2. huius q. Auctor dicit: non omne tale vnitur. Sorti secundum hypostasim. Et hoc modo sumendo ly in, vt tenet: solum in esse persona, & ly secundum, ut ad idem modum coniunctionis inter personam, & illud quod vnitur, est illud secundum personam. s. p̄ modum subsistentis, Est. n. uidere in Sorte esse album, & esse capitatum & vtrumque est unum. Sorti in persona: quia ut patet in 5. Metaph. cap. de vno, quaecumque sunt in aliquo in diuisa, sunt vnium in illo. Sortes autem & sua albedo non sunt diuisi subiecto seu hypostasi: quoniam vna & eadem est substantia prima quae est Sortes, & alba, & similiter quae est Sortes & quae est capitata. Sed esse album non est unum. Sorti secundum hypostasim: quia nec Sortes subsistit ex albedine aut in albedine nec esse album, subsistit per subsistere Sortis. hoc n. album, quod est i Sortis, nō subsistit, quia natura accidens, neq; p̄ seipsam, neq; per aliud nata est subsistere. Sed esse capitatum est unum. Sorti secundum hypostasim, quia partialiter, quia caput pars est Sortis: quia & Sortes subsistit secundum esse capitatum, utpote substantiale: & esse capitatum subsistit per Sortem: quia hoc capitatum subsistit Sortis subsistentia. Quia igitur natura humana

AD PRIMVM ergo dicendum: quod sicut Damasc. * dicit in 3. li. non necesse est omnifariam & in defectiue a similitari explia: quod enim est in omnibus simile, idem vtique erit, & non exemplum, & maxime in diuinis: impossibile n. est simile exemplum inuenire in omnibus, & in Theologia, id est in deitate personarū & in dispensatione, id est in mysterio incarnationis. Humana ergo natura in Christo assimilatur habiq̄, id est uestimento, non quidem quantum ad accidentalem vnionem: sed quantum ad hoc quod Verbum videtur per humanam naturam, sicut homo per uestimētum. Et etiam quātū ad hoc, quod uestimentum mutatur: quia. s. formatur secundum figuram eius, qui induit ipsum qui a sua forma non mutatur propter uestimentum. Et similiter humana natura assūpta a verbo Dei est meliorata, ipsum autem uerbum Dei non est mutatum, vt Aug. exponit in lib. * 83. quæstio.

AD IT. dicendū, quod illud quod aduenit post esse completum, accidētaliter aduenit, nisi trahatur

* habetur in concil. 3. Cōstantian. 4.

Lib. 3. scilicet distinct. 6.

D. 350.

* lib. 3. orth. 83. c. 26. in fine.

* li. 83. quæstio. 83. nō loquens a. 10. q.

* dist. 6. 2. lib. 3. sent.

In lit. d. r. D. 706.

Art. 3. huius quæstio.

* habetur in Syno. 2. Constantin. can. 4.

mana vnita est filio Dei, non solum in fili, & predicetur de illo (sicut esse album inest filio Dei, & predicatur de eo, dum dicitur, Christus seu filius Dei est albus) sed vt filius Dei subsistat ex humana natura, & in humana natura, quamuis diuerfimo modo, vt praedecelatum est: qm subsistere ex humana natura intelligitur, in-

D. 12.

quantum est persona: subsistere vero in humana natura absolute admittitur de verbo Dei. Et similiter humana natura constituit verbum Dei in hoc, qd est esse personam humanam in hoc, quod est esse hypostasim humanam naturam: in hoc, quod est esse hunc hominem. Et sic natura humana loco propria subsistentiae sortitur subsistentiam propriam filii Dei, & per illam subsistit, non per se ipsam. Quia in qua per modum subsistentiae vnio est inter personam filii Dei & naturam humanam, ideo licet quod est vnio secundum hypostasim: & dicitur in litera hac, quod vnio secundum hypostasim sufficit ad hoc, qd non fit vnio accidentaliter. Vbi clare videte potes qd diximus. nam si vnio secundum hypostasim excludit vnionem esse accidentalem, consequens clare est, qd vnio secundum hypostasim, non est tantum coniungi hypostasi per inesse hypostasi, qm coniungi hypostasi per inesse tantum, non excludit vnionem esse accidentalem, ut patet de albedine coniuncta hypostasi Sortis per inesse tantum. Plus ergo exigit vnio secundum hypostasim. Et cum propriam hypostasim sit subsistere in natura, consequens est quod vnio secundum hypostasim, exigit communionem secundum subsistere, qua in proposito inueniri declaratum est. In responsione ad quartum eiusdem articuli, aduerte duo, primò veritatem rei, deinde processum Auctoris. Quò ad primum: quia instrumentum est nomen causae, uniri alicui, ut instrumentum, non transcendit vnionem comprehensam infra genus seu latitudinem causarum, & ideo est talis vnio in causa do. Et quia vnio humanae naturae ad Verbum (de qua est sermo) non est in causando, sed in essendo secundum esse substantiale subsistentiae: ideo Cyrillus in litera allatus reprobatur Christum tamquam instrumenti officio assumptum. Si enim prima seu summa vnio humanae naturae ad Verbum esset vnio instrumenti, iam non esset vnio in persona, nec secundum personam, nec in essendo, sed in causando, qd maximi erroris est. Inter verba siquidè Dei & naturam humanam vnio est hypostatica, & non secundum aliqd genus vel modum causae, sed fm aliqd genus seu modum entis per se, quod est substantia, quia est secundum subsistentiam, q non dicitur cam seu calitatem, sed substantiam. Patet autem hoc nouitatis ex hoc, qd vnio filii Dei cum natura humana propria est filio, ita qd nec Patri nec Spiritui sancto conuenit: omnis autem causalitas filii Dei respectu naturae assumptae cois est toti trinitati: qm indiuisa sunt trinitatis opera ad extra. non est ergo definienda vnio naturae humanae ad Verbum per vnio-

li 5. meta. ca. 15. 40. g.

19. 3.

in communionem illius esse completi: sicut in resurrectione corpus adueniet animae praexi stenti: non tamen accidentaliter, quia ad idem esse assumetur ut scilicet corpus habeat esse vitale per animam. non est autem sic de albedine: quia aliud est esse albi, & aliud est esse hominis, cui aduenit albedo. Verbum autem Dei ab aeterno esse completum habuit secundum hypostasim, siue personam: ex tempore autem aduenit ei natura humana non quasi sumpta ad unum esse, prout est natura, sicut corpus assumitur ad esse animae: sed ad unum esse, prout est hypostasis uel persone. Et ideo humana natura non unitur accidentaliter filio Dei.

AD TERTIUM dicendum, qd accidens diuiditur contra substantiam. Substantia autem (ut patet 5. Met *) dupliciter dicitur. Vno modo pro essentia siue naturalis modo pro supposito siue hypostasi. Vnde sufficit ad hoc, qd non fit vnio accidentalis, quòd fit facta vnio secundum hypostasim, licet non fit facta vnio secundum naturam.

AD QVARTUM dicendum, quòd omne quod assumitur ut instrumentum, pertinet ad hypostasim assumptis, sicut patet de securi, & gladio: nihil tamen prohibet, illud quod assumitur ad unitatem hypostasis, se habere ut instrumentum: sicut corpus hominis uel membra eius. Nestorius ergo posuit, quòd natura humana est assumpta a Ver-

bum instrumenti: si tamen non firmetur sententia super rationem instrumenti ut sic, sed super ratione instrumentalis, hoc est coniuncti, hoc est spectantis ad hypostasim, iam ab ordine causando ad ordinem essendi, & ab vnione in causando ad vnionem in essendo uenitur: & ad iam dictam vnionem secundum

substantiam recursum, & resolutio fit: & patet quòd prima & maxima ratio vnionis non ponitur in vnione instrumenti, sed in vnione coniunctionis, qua instrumentum ipeccat ad hypostasim. Quocirca licet sententia ista de vnione per modum instrumenti cõiuncti sit uera, minus tamen formalis est: quia non attenditur ratio instrumenti ut sic, sed coniunctionis personalis, in qua pendet lex & prophetae. hac quò ad ueritatem. In processu uero Auctoris uideo ipsum seipso aliorum, nam in quarto contra Gent. ca. 41. vnionem Verbi incarnati declarauit secundum vnionem instrumenti coniuncti, & hoc fecit: quasi a posterioribus & notioribus nobis, art. 1. q. 2. di. 7. q. 2. 1. c. & 4. c. 6. 39. & 41.

ARTICVLVS VII.

Vtrum vnio naturae diuinae & humanae sit aliquid creatum.

AD SEPTIMUM sic proceditur. Videtur, quòd vnio naturae diuinae & humanae, non sit aliquid creatum. Nil enim creatum in Deo, potest esse: quia quid est in Deo, Deus est: sed vnio est in Deo: quia ipse Deus est humanae naturae unitus. Ergo uidetur, quòd vnio non sit aliquid creatum.

¶ 2. Praeterea. Finis est potissimum in unoquoque: sed finis vnionis est diuina hypostasis, siue persona, ad quam terminata est vnio. ergo uidetur quòd huiusmodi vnio maxime debeat iudicari secundum conditione diuinae hypostasis, quae non est aliquid creatum. Ergo nec ipsa vnio est aliquid creatum.

cessit siquidem hic non a posterioribus, sed a priori vnione hypostatica, saluans vnionem instrumenti talis, dum ex hoc quòd instrumentum aliquid pertinet ad esse hypostasis, saluat naturam humanam, posse dici unitam Verbo, ut instrumentum coniunctum. Tu ergo utriusque profice, hinc resolutio nem, inde manu ductionem lumen.

Super Quaestione secunda articulum septimum.

¶ Titulus art. 7. eiusdem 2. quaestio. in corpore articuli statim declaratur.

In corpore articuli duo facit, primò declarat quid sit vnio, de qua est quaestio: secundò responderet quaestio conclusionem affirmatiua. Quò ad primum dicit, quòd vnio de qua est quaestio, est relatio quaedam inter duas naturas coniunctas in una persona filii Dei: quia quòd vnio dicitur quòd vnio dicitur, quòd est relatio quaedam: secundo extrema dicta relationis, dicendo inter diuinam naturam & humanam: tertio fundamentum dictae relationis dicendo secundum quòd conueniunt in una persona filii Dei. Vbi nota quòd est hic quaestio de vnione, quantum ad relationem, quam significat, & non de vnione quantum ad fundamentum, ad quòd consequitur, quòd est coniunctio naturarum in persona filii Dei, quam conclusum

Poste. 5. non lon. sine.

* lib. 1. on. fidei. ca. 7. medio.

* P. p. q. art. 7. D. 10. g.

In factu. 8. dist. 2. q. 1. art. 2. q. 3. ad 2. & di. 9. q. 2. art. 1. q. 2. di. 7. q. 2. 1. c. & 4. c. 6. 39. & 41.